

чието на Балкана, вѣчния стражъ и баща на българското племе; и всичко това е облѣхнато съ беззаветната любовъ на поета къмъ родната земя, огрѣно отъ несломимата вѣра на Славейкова въ величието и

възхода на българина. И съ това Славейковъ е нашъ водачъ и учителъ. Той ни учи да живѣемъ съ воля и вѣра въ доброто, хубавото и великото.

Стихотворения

отъ Пенчо Славейковъ

Сто двадесетъ души.

Сто двадесетъ души тѣ бѣха на брой
и паднаха всички при първия бой!
Съсъ залпъ ги посрещна на родния брѣгъ
въ засада отрано приготвений врагъ.
Умрѣха тѣ всички за родния край. . .
Кжде имъ е гробътъ днесъ никой не знай —
днесъ никой не знай!

И тъмна мълва се мълви зарадъ тѣхъ,
азъ чувахъ я още дете като бѣхъ,
че тукъ извелъ ги младъ дивенъ юнакъ.
Надъ робска земя се свободенъ байракъ
развѣлъ. И зачулъ се високо гласа
на младий войвода, далечъ въ небеса —
далечъ въ небеса!

„Свобода въ гори и поля прогърмѣ!
И въ бащина свидна и света земя,
въстаналъ е вече гнетений народъ!
Възкрѣсна за новъ и свободенъ животъ!
Ний идеме помощъ на тебъ да дадемъ!
Ний дойдохме тука за тебъ да умремъ —
за тебъ да умремъ!“

На тѣхния възкликъ бѣ залпътъ ответъ.
Изпълниха своя свещенни заветъ
и воля и клетва изпълниха тѣ.
То време се мина и ново дойде —
свободата грѣе надъ родния край. . .
Но гроба юнашки днесъ никой не знай —
днесъ никой не знай!